

Połos teus pecados

Cristo sufriu unha vez polos pecados, o xusto polos inxustos para levar aos homes a Deus (1Pe 3:18). El é a propiciación dos pecados do mundo enteiro (1 Xoán 2: 2), derrubando a barreira da inimizade que existía entre Deus e os homes. Unha vez liberado da condena de Adán, o home pode producir boas obras, porque só se fan cando un está en Deus (Is 26:12; Xoán 3:21).

Połos teus pecados

Lin un extracto do sermón no 350, do doutor Charles Haddon Spurgeon, baixo o título “Un disparo seguro na auto-xustiza”, e non puiden evitar comentar unha afirmación contida no sermón.

Chamoume a atención a última frase do sermón que di: *“Cristo foi castigado polos teus pecados antes de cometelos”* Charles Haddon Spurgeon, extracto do sermón no 350 “Un disparo seguro na auto-xustiza”, extraído da rede.

Agora, se o doutor Spurgeon considerou o texto bíblico que di que Xesús é “o año que foi morto desde a fundación do mundo”, de feito debería subliñar que Cristo morreu antes de que o pecado fose introducido no mundo (Apocalipse 13: 8; Rom 5:12). Non obstante, como afirma que Xesús foi castigado antes de que o pecado de todos os cristiáns se cometese individualmente, entendo que o doutor Spurgeon non fixo ningunha referencia ao versículo 8, capítulo 13 do Libro da Apocalipse.

Cristo foi castigado polo pecado de toda a humanidade, pero quen cometeu a ofensa que levou a toda a humanidade a estar

baixo o pecado? Agora, polas Escrituras entendemos que o pecado procede da ofensa (desobediencia) de Adán e non dos erros de conduta que cometen os homes.

O castigo que trouxo a paz non se debeu a erros de conduta cometidos individualmente ', xa que todos os homes son xerados coa condición de estar alienados de Deus (pecadores). Cristo é o año de Deus que morreu antes da fundación do mundo, é dicir, o año foi ofrecido antes de que se producise a ofensa de Adán.

O castigo que caeu sobre Cristo non se debe á conduta dos homes (pecados cometidos), senón á ofensa de Adán. En Adán os homes fixéronse pecadores, xa que por unha ofensa xurdiu xuízo e condena sobre todos os homes, sen excepción (Rom. 5:18).

Se o pecado (a condición do home sen Deus) xorde da conduta dos homes, para que se estableza a xustiza, necesariamente a salvación só sería posible mediante a conduta dos homes. Esixiríase que os homes fagan algo bo para aliviar a súa mala conduta, con todo, nunca sería "xustificado".

Pero a mensaxe do evanxeo mostra que pola ofensa dun home (Adán) todos foron condenados á morte, e só por un home (Cristo, o último Adán) abundou o don da graza de Deus sobre moitos (Rom. 5:15). Cando Xesús morreu polos nosos pecados, produciuse unha substitución por acto: como Adán desobedeceu, o último Adán foi obediente ata o calvario.

A última frase do extracto do sermón do doutor Spurgeon demostra que non se considerou que:

- Todos os homes son pecadores porque o primeiro pai da humanidade (Adán) pecou (Is 43:27);
- Que todos os homes están formados na iniquidade e concibidos no pecado (Sal 51: 5);
- Que toda a humanidade foi afastada de Deus desde a nai (Sal 58: 3);
- Que todos os homes se equivocaron desde que naceron (Sal 58: 3), porque entraron por unha porta ancha que dá

acceso a un camiño amplo que leva á perdición (Mt 7:13-14);

- Que porque foron vendidos como escravos do pecado, ninguén transgrediu segundo a transgresión de Adán (Rom. 5:14);
- Que o mellor dos homes é comparable a unha espina e o erguido é peor que unha sebe de espiñas (Mc 7: 4);
- Que todos os homes pecaron e faltan á gloria de Deus por mor da condena establecida en Adán;
- Que non hai xusto, ningún, entre os descendentes de Adán (Rom. 3:10), etc.

Que ben ou mal fai un neno no ventre da súa nai para ser concibido no pecado? Que pecado comete un neno por andar “mal” dende que naceu? Cando e onde se desviaron todos os homes e quedaron inmundos xuntos? (Rom. 3:12) Non foi a perda de humanidade pola ofensa de Adán?

En Adán todos os homes fixéronse sucios xuntos (Sal 53: 3), porque Adán é a porta ancha pola que entran todos os homes ao nacer. O nacemento segundo a carne, o sangue e a vontade do home é a porta ancha pola que todos os homes entran, se apartan e quedan impuros xuntos (Xoán 1:13).

Que acontecemento fixo que todos os homes “xuntos” quedasen impuros? Só a ofensa de Adán explica o feito de que todos os homes, no mesmo caso, se volvan impuros (xuntos), xa que é imposible que todos os homes de incontables idades poidan realizar o mesmo acto xuntos.

Considere: morreu Cristo porque Caín matou a Abel ou morreu por mor da ofensa de Adán? Cal dos acontecementos comprometeu a natureza de toda a humanidade? O acto de Caín ou o delito de Adán?

Nótese que a condena de Caín non provén do seu acto criminal, senón da condena en Adán. Xesús demostrou que non veu para condenar ao mundo, senón para salvalo, xa que sería

contraproducente xulgar o que xa está condenado (Xoán 3:18).

Cristo foi castigado por culpa do pecado da humanidade, con todo, o pecado non se refire ao que os homes cometen, senón que di do delito que causou xuízo e condena a todos os homes sen distinción.

As accións dos homes baixo o xugo do pecado tamén se chaman pecado, xa que calquera que peca, peca porque é escravo do pecado. A barreira da separación entre Deus e os homes chegou pola ofensa de Adán e, debido á ofensa no Edén, non hai ninguén entre os fillos dos homes que faga o ben. Por que non hai ninguén que faga o ben? Porque se desviaron todos e xuntos quedaron impuros. Polo tanto, por mor da ofensa de Adán, todo o que fai un home sen Cristo é impuro.

Quen do impuro quitará o puro? Ninguén! (Job 14: 4) Noutras palabras, non hai ninguén que faga o ben porque todos son escravos do pecado.

Agora o escravo do pecado comete pecado, xa que todo o que fai pertence ao seu amo por dereito. As accións dos servos do pecado son pecaminosas porque son feitas por escravos do pecado. É por iso que Deus liberou aos que cren ser servos da xustiza (Rom. 6:18).

Os fillos de Deus, por outra banda, non poden pecar porque nacen de Deus e a semente de Deus permanece neles (1 Xoán 3: 6 e 1 Xoán 3: 9). Calquera que cometa pecado é do demo, pero os que cren en Cristo pertencen a Deus (1Co 1:30; 1Xo 3:24; 1Xo 4:13), xa que son o templo e a morada do Espírito (1Xo 3: 8).

Cristo manifestouse para destruír as obras do demo (1 Xoán 3: 5 e 1 Xoán 3: 8), e todos os que son xerados por Deus permanecen nel (1 Xoán 3:24) e en Deus non hai pecado (1 Xoán 3: 5). Agora, se non hai pecado en Deus, dedúcese que todos os que están en Deus non pecan, xa que foron xerados de Deus e a semente de Deus permanece neles.

Unha árbore non pode dar dous tipos de froita. Así, os que nacen da semente de Deus non poden producir froito para Deus e o demo, do mesmo xeito que é imposible para un servo servir a dous amos (Lucas 16:13). Todas as plantas plantadas polo Pai dan moito froito, pero só para Deus (Isaías 61: 3; Xoán 15: 5).

Despois de morrer por pecar, o vello mestre, queda ao home resucitado presentarse a Deus como vivo dos mortos e aos membros do seu corpo como instrumento de xustiza (Rom. 6:13). A condición 'viva' dos mortos adquirese pola fe en Cristo, a través da rexeneración (novo nacemento). A través do novo nacemento, o home vívese de entre os mortos e queda, polo tanto, presentar voluntariamente a Deus os membros do seu corpo como instrumento de xustiza.

O pecado xa non reina, porque xa non domina sobre os que cren (Rom. 6:14). O cristián debe ofrecer aos seus membros para servir a xustiza, é dicir, para servir a Aquel que os santificou, xa que Cristo é a xustificación e santificación dos cristiáns (Rom. 6:19; 1Co 1:30).

Cristo sufriu unha vez polos pecados, o xusto polos inxustos para levar aos homes a Deus (1Pe 3:18). El é a propiciación dos pecados do mundo enteiro (1 Xoán 2: 2), derrubando a barreira da inimizade que existía entre Deus e os homes. Unha vez liberado da condena de Adán, o home pode producir boas obras, porque só se fan cando un está en Deus (Is 26:12; Xoán 3:21).

Os homes sen Deus, en cambio, existen sen esperanza neste mundo, porque son coma os impuros e todo o que producen é impuro. Non hai xeito de que o home sen Deus faga o ben, porque a natureza malvada só produce mal "Pero todos somos coma os sucios e todas as nosas xusticias son coma o trapo sucio; e todos murchamos coma unha folla e as nosas iniquidades coma un vento quítannos" (Isa 64: 6).

Ao describir a condición do seu pobo, o profeta Isaías comparouno con:

- O sucio – Cando se fixo sucio o pobo de Israel? Cando todos se desviaron e xuntos quedaron impuros, é dicir, en Adán, o primeiro Pai da humanidade (Sal 14: 3; Isa 43:27);
- A xustiza como trapos sucios: todas as obras de xustiza para os sucios son comparables aos trapos sucios, que non son adecuados para a roupa. Aínda que eran relixiosos, as obras do pobo de Israel eran obras de iniquidade, obras de violencia (Is 59: 6);
- Murchar como a folla – Non había esperanza para o pobo de Israel, xa que a folla estaba morta (Is 59:10);
- As iniquidades son como o vento – Nada que Israel fixera podería liberalas desta horrenda condición, xa que a iniquidade é comparable ao vento que arrebatou a folla, é dicir, o home non pode librarse do señor do pecado.

Cristo, no seu momento, morreu polos malvados. O Cordeiro de Deus foi sacrificado dende a fundación do mundo polos pecadores.

“Porque Cristo, mentres aínda eramos débiles, morreu no seu momento para os malvados” (Rom. 5: 6);

“Pero Deus demostra o seu amor por nós, porque Cristo morreu por nós, aínda sendo pecadores” (Rom. 5: 8).

Agora, Cristo morreu polos escravos do pecado e non polos “pecados” que os escravos do pecado practican, como entendía o doutor Spurgeon.

Cristo morreu por pecadores, polo tanto, os que cren morren xunto con el. Cristo morreu por todos para que os que sexan vivos xa non vivan por si mesmos, senón que vivan para o que morreu e resucitou (2Co 5:14).

Os que resucitaron con Cristo están a salvo, xa que:

- Están en Cristo;
- Son criaturas novas;
- As cousas vellas desapareceron;
- Todo volveuse novo (2Co 5:17).

Deus reconciliou consigo a aqueles que cren por Cristo e deulles aos vivos de entre os mortos o ministerio da reconciliación (2Co 15:18).

Os vivos entre os mortos quedan coa exhortación: non recibades en balde a graza de Deus (2 Cor. 6: 1). Deus escoitouno nun tempo aceptable, polo tanto, como instrumento de xustiza, recoméndase aos cristiáns:

- Non deas escándalo en absoluto – Por que os cristiáns non deberían dar escándalo? ¿Para gardalo? Non! Non sexa censurado o ministerio da reconciliación;
- Ser recomendable en todo – En moita paciencia, en afliccións, en necesidades, en angustias, en azoutes, en disturbios, en disturbios, no traballo, nas vixilias, nos xaxúns, na pureza, na ciencia, no longo tempo-sufrimento, na bondade, no Espírito Santo, no amor sen fin, etc. (2Co 6: 3-6).

Cristo foi asasinado desde a fundación do mundo, incluso antes de que toda a humanidade se convertese en escrava da inxustiza debido á desobediencia dun home que pecou: Adán.